

Lób Vilmos



Ez a kicsi fiú, az én gyönyörű kisöcsém, Icik [azaz Lób Vilmos]. A kép Kolozsváron készült 1935-ben, amikor öt éves volt. Én 1941-ben láttam őt utoljára, mielőtt felmentem Pestre. Ilyen gyönyörű szőke fürtjei voltak. Van rajta kipa is, csak épp nem látszik a nagy haja miatt. A pajesza is szinte összenőtt a hajával. Ártatlan kisgyerek volt még. Olyan gyönyörű volt, hogy azt gondolták, hogy kislány, mindenki megcsodálta. Mondtam neki, mikor hazajött az iskolából. Az utcán olvasott könyveket, bement a vécébe, hogy apuka ne lássa, és ott is olvasott. Mindenféle könyveket

olvasott.

Elmúlt bár micvó a drága, kicsi, gyönyörű öcsém, tizenhárom és fél éves volt, amikor deportálták. Egy kaptafára vittek a nyilasok a németekkel kollaborálva, és persze a bal oldalra vitték. És a szülőket is [lásd: szelektálás]. Mind azonnal elpusztult. Nem tudok erről többet beszélni.